

Резюме на видеото „Засрамване“

Ситуация:

Семейната двойка Кристине (83) и Фриц (86) живеят у дома си. Г-жа Ханелоре е домашна помощница. В този епизод г-н Фриц е в напреднал стадий на деменция поради Алцхаймер. Въпреки това той обича да прелиства вестника дори ако вече не разбира съдържанието. Напоследък все по-често уринира извън тоалетната. Г-жа Кристине няколко пъти се е опитвала да му даде панталони за инконтиненция (тя каза „памперс“), но той ядосано отказвал.

В 2 клипа показваме 2 начина за справяне с него.

Съдържание на клип 1:

Двойката седи на масата и двамата прелистват списание. Г-жа Ханелоре носи чай. Тя поглежда неговия панталон и установява, че е мокър. „Какво става там?“ пита тя съвсем спокойно. „А, остави ме! Моля те, винаги ти казвам, казвай ми навреме, когато трябва да отидеш до тоалетната!“ реагира веднага съпругата му. Но той казва: „Някой трябва да ме е залял ... не съм направил това...“. Г-жа Ханелоре: „...това не е проблем, ние просто ще отидем да се преоблечем...“

Съдържание на клип 2:

Същата ситуация като по-горе. Г-жа Ханелоре отново вижда, че панталоните му са мокри. Но този път тя казва, че му носи още една прясна вода. И когато отива до него поради (фалшиво) невнимание тя излива водата върху неговия панталон. Тя веднага му се извинява и сега г-жа Кристине обвинява НЕЯ, че трябва да внимава! А тя казва, че той трябва да се преоблече и тя ще му намери нов панталон.

Анализ:

Дори когато г-жа Ханелоре много приятелски посочи на г-н Фриц, че панталонът му е мокър („...какво стана там?“, г-жа Кристине веднага обърна внимание на това и го обвини. И тя обърна внимание на неговия дефицит (уриниране, докато е на масата) - да, тя дори го прикани да признае дефицита си. Повечето хора се засрамват в такава ситуация! Може би той не го е забелязал или може би го е забравил, но сега тя му го посочва! И при това укор от собствената му жена: Сякаш той би могъл да контролира положението. На този етап се случи точно това и г-жа Кристине трябва да знае, че това е симптом на болестта...

И тук може да се види колко силно може да бъде такова чувство на срам: Противно на всякаква логика той отрича да го е направил, трябва някой да го е залял... Ние разбира се не знаем дали той **знае** или може би само за кратко **е знаел**, че той **самият е уринирал**, дали той просто парира атаката или не знае защо са му мокри панталоните. Г-жа Ханелоре иска да го успокои „... това не е проблем...“. Но с такива **изказвания** ние често превръщаме събитията **В проблем**, защото думата проблем има много връзки в нашия мозък с други неприятни преживявания. И ако тя казва „...НИЕ отиваме да се преоблечем...“, това „ние“ тук не е подходящо.

Така че ако обърнем внимание на някого в **неудобна ситуация**, това е „засрамване“.

Във **2-рия клип** тя също забелязва, че **панталонът е мокър**, но тя реагира много **креативно**. За да му **спести срама**, тя изобщо не реагира в началото (за да не привлече вниманието на г-жа Кристине), **носи му още вода и се преструва, че е непохватна** и му **разлива вода** на вече мокрия **панталон**. Сега той **НЕ** трябва да се срамува, защото г-жа Ханелоре го е намокрила. Когато тя казва, че няма значение, това показва, че това все още е **НЕГОВ дефицит** (който се опитва да смекчи), но никой не забелязва. Тя също използва „НИЕ“, но веднага го коригира и казва, че избира **чифт нови панталони** за него.

Разбира се, този пример не е подходящ за всеки ден, но е добър пример за какво става дума: да се избегнат неудобство и обвинения. И ако сте достатъчно силни, можете от време на време да излеете гнева върху себе си, вместо върху човека, който е вероятно да изпитва гняв много често.

Отражение:

Тук имаме предвид унижението, което е често срещано сред възрастните хора - особено когато са объркани.

Някои роднини разказват на други хора, които идват на гости, за ужасните събития, които обърканите са им причинили. Например майката казва на дъщеря си какво би направил (обърканият) баща отново - въпреки че той стои отстрани и трябва да стане свидетел, че хората говорят за него. Обърканите хора може да не разбират подробностите, но често се чувстват въвлечени и се чувстват неудобно, без да знаят какво са сгрешили отново.

Хората с деменция често са „инфантилизирани“ - третирани като деца! Те са възрастни и трябва да се третират като такива (въпреки че когнитивните им способности или поведение понякога може да наподобяват тези на децата).

Също така не трябва да говорим тихо с други хора в съседните стаи (дори това да няма НИЩО общо с объркания човек), защото някои объркани хора си мислят, че се говори за тях. Също така не шепнем в присъствието на объркани хора, за да не се притесняват, че се говори за

тях. И когато сядаме заедно на масата, винаги трябва да включваме обърканите хора в разговорите. Някои членове на семейството смятат, че засегнатите вече не разбират нищо - няма значение. Въпреки това се опитайте да обясните каква е темата на разговора в момента! В примера с мокрите панталони г-жа Ханелоре може да изчака, докато г-жа Кристине излезе от стаята и след това да се опита да покани г-н Фриц да се освежи. Може би има причина да смени панталоните си (защото се очакват посетители, защото иска да си тръгне или защото тъкмо ще пере дрехите и иска да изпере и панталоните).

ПРЕДИ тази фаза, когато желанието за уриниране все още се усеща, е важно да се изберат дрехи, които лесно се събличат в тоалетната, като панталони с ластик на талията.

Обучение:

Ако има дефицити, трябва да помогнем на засегнатите, без да ги притесняваме.

Препоръчителна литература:

Вижте и нашето видео „Системи на паметта“ (прайминг)